

До сьогодні не ратифікованими є міжнародні договори, що захищають права трудових мігрантів, особливо тих, які незареєстровані у країнах перебування. Крім того, залишаються країни з великою кількістю українських трудових мігрантів, з якими Україною ще не укладено двосторонніх договорів, що можна було б використати для захисту прав цих людей.

У 2012 році в Україні кожен п'ятий молодий чоловік до 25 років не має роботи, та сама ситуація і з тими, кому за 50 років. 40% випускників вищих закладів освіти не знаходяться на роботу не за отриманою спеціальністю. Шанс підвищити кваліфікацію має тільки один з десяти штатних працівників.

Загалом на ринку праці України є дві основні проблеми. Перша – його висока тінізація. За повідомленням прем'єр-міністра України Миколи Азарова з 20 млн. працездатних громадян офіційно працюють лише 13 млн., а близько 5 млн. людей знаходиться поза легальним ринком праці. Отже, лише 13 мільйонів сплачують внески у соціальні фонди. З них, на думку експерта Центру Разумкова Павла Розенка, половина платить їх у мінімальному розмірі. Крім того, такі робітники абсолютно незахищені. Роботодавць щодо них не несе ніяких соціальних зобов'язань, і не відчуває відповідальності.

Друга проблема – дешевизна робочої сили. У нас робота не захищає людину від бідності. Так, директор Київського обласного центру зайнятості Василь Якобінчук заявив, що роботодавці пропонують в службу зайнятості вакансії з низьким рівнем зарплат, на які дуже складно працевлаштувати людей. Також зазначив, що в області майже 30% вакансій, які подаються роботодавцями в службу зайнятості, мають мінімальну заробітну плату. (Розмір мінімальної зарплати в Україні на сьогодні становить 1094 грн.). При цьому дуже незначна частина вакансій перевищує середню заробітну плату.

Підсумовуючи вище сказане, ми бачимо що проблеми, що стосуються працевлаштування, оплати праці, ринку праці досить яскраво виражені, та не досконало врегульовані законодавством. Для початку, щоб покращити ситуацію в країні потрібно: підвищити розмір допомоги по безробіттю до розміру прожиткового мінімуму, а також внести необхідні зміни до законодавства, які визначали б гарантії отримання цієї допомоги на цьому рівні; зменшити високе безробіття передусім серед найбільш уразливих категорій населення, в першу чергу, молоді, людей передпенсійного віку, осіб з інвалідністю; здійснити заходи щодо вдосконалення оплати праці в органах державної влади з метою покращення соціального захисту простих працівників, усунення системи прихованої заробітної плати, що встановлена призначенням різноманітних премій і доплат, які в більшій мірі залежать від лояльності до керівництва, ніж від продуктивності; удосконалити державний контроль за дотриманням трудових прав, створення ефективних механізмів реагування на ці порушення; ратифікувати необхідні міжнародні документи, які посилюють захист працівників-мігрантів в сфері працевлаштування та соціального захисту.

ЗАХИСТ ПРАВ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ НА ЖИТЛО

Павлюк І.О., студент ННІП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри цивільно-правових дисциплін ННІП НАВС Волківська Т.Ф.

У сучасному національному законодавстві права і свободи людини та громадянина повинні бути не лише задекларовані у законодавчих актах, а ще й гарантовані та забезпечені як державою в цілому, так і її окремими органами влади. Так, згідно зі ст.47 Конституції України, кожен має право на житло, а держава повинна створювати умови, за яких кожний громадянин матиме змогу побудувати житло, передати його у власність або взяти в оренду. З огляду на це висвітлення проблеми захисту житлових прав громадян є доцільним в умовах сьогодення.

Житлові права регулюються нормами у різних галузях права, найчастіше у вигляді цивільно-правових відносин, які поділяються на право власності на

житло (ст.379-385 Житлового кодексу України) та право на користування чужим майном (ст.405 Житлового кодексу України).

У разі порушення суб'єктивних житлових прав громадяни можуть вчинити відповідні дії щодо їх захисту.

Доцільніше виділити два основних види захисту житлових прав: позасудові засоби захисту та судові.

До позасудових відносяться самозахист, захист житлових прав державними органами та органами місцевого самоврядування, захист житлових прав нотаріусом.

Під самозахистом розуміється увесь комплекс дозволених законом дій. Самозахист є першою стадією у захисті порушених житлових прав. Державні органи та органи місцевого самоврядування можуть здійснювати захист житлових прав осіб у межах своєї компетенції. Така діяльність виявляється у скасуванні актів державних органів чи органів місцевого самоврядування більш низького рівня, державних підприємств і організацій, що порушують житлові права осіб. Захист житлових прав громадян та організацій за допомогою нотаріальних органів відбувається в процесі здійснення нотаріальних дій та під час надання ним послуг правового характеру. Зокрема, шляхом вчинення нотаріального напису на торговому документі, у встановлених законом випадках, нотаріус може надати розпорядження щодо примусового стягнення заборгованості, яка впливає з житлових зобов'язань.

Наступним видом захисту житлових прав громадян України є їх судовий захист. Як правило, судовий захист житлових прав осіб застосовується при вирішенні житлових спорів у таких випадках.

Коли такий порядок прямо передбачений законом.

2. Коли всі інші засоби захисту не принесли позитивного результату.

Захист цивільних прав судом може здійснюватись шляхом: визнання цих прав; відновлення становища, яке існувало до порушення права і припинення дії, які порушують право; присудження до виконання обов'язку в натурі; іншими засобами, передбаченими законом.

До речових засобів захисту цивільних прав належать віндикаційний позов та негативний позов.

Віндикаційний позов — це позов власника, який не володіє майном про витребування майна з чужого незаконного володіння. Метою віндикаційного позову є відновлення порушеного права власності.

Негативний позов — це позов власника, який володіє майном про усунення перешкод з боку третіх осіб у здійсненні права власності. Метою цього позову є усунення будь-яких перешкод, які чиняться власнику майна, хоч ці порушення й не поєднані з правом володіння майном.

Відповідно до Постанови Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику у справах за позовами про захист права приватної власності» від 22 грудня 1995 року №20, судовий захист прав громадян здійснюється шляхом розгляду справ, зокрема, за позовами: про визначення порядку володіння, користування та розпорядження майном, що є спільною власністю; про поділ спільного майна або виділення з нього частки; про визнання недійсними чи дійсними угод про відчуження майна тощо.

З аналізу судової практики та юридичної літератури : про право користування жилою площею; про визнання особи такою, що втратила право на жилу площу відповідно до ст. 71 Житлового кодексу України; про обмін жилих приміщень; про виселення піднаймачів і тимчасових мешканців за вимоги наймачів; про зміну договору найму жилого приміщення на вимогу члена сім'ї наймача тощо.

Слід зазначити, що в деяких випадках різні засоби захисту житлових прав тісно пов'язані між собою. Так, захист житлових прав державними органами може доповнюватися до судового захисту. Можливість таких «симбіозів» свідчить про те, що, незважаючи на різноманітність правових засобів, відбувається їх постійна взаємодія і взаємне доповнення. Це дозволяє створити єдиний ефективний механізм захисту житлових прав.